

Mohai Szilvia

Madarak a tetőn

- Hogy kerülnek a halott madarak a tetőre?
- ... tessék?

A haját szoros kontyba fésülő, szemüveges, ötven körüli nő úgy nézett rám, mint aki még sosem látott embert. Kétségtelenül nem erre a kérdésre számított. De nem tehetek róla, hogy azokban a napokban ez foglalkoztatott a leginkább. Egyszer ugyanis, amikor a plázában voltam, vettem egy fagyit, és amikor kimentem megenni, beálltam az üveg előtető alá, mert épp esett. Felnéztem, és a tető tele volt ilyen fekete pacnikkal. Először azt hittem, talán falevelek vagy sár, esetleg a kettő keveréke, de aztán megláttam a tollakat. Vagy öt madár szétplaccsant teteme hevert a fejem fölött, én pedig csak bámultam azokat a fekete pacákat, és egyszerűen nem értettem. Nem értettem, hogy tud egy madár függőlegesen becsapódni. Mert hogy vízszintesen, az még rendben van. Olykor nekirepülnek mindenféle üvegajtóknak meg ablakoknak, de hogy egy üvegtetőnek...? Esetleg elkapta őket valami ragadozó madár, de aztán úgy döntött, mégis mást vacsorázik, és inkább ledobta a kinyiffant testüket? Vagy szívrohamot kaptak repülés közben, mialatt épp a pláza felett szálltak el? Netalán öngyilkosok lettek? Azon kezdtem el töprengeni, vajon saját akaratából abba tudja-e hagyni a repülést egy madár az ég kellős közepén, hogy aztán egy darab faként zuhanjon a mélybe, vagy náluk is győz az életösztön, mint ahogyan mi sem vagyunk képesek pusztá kézzel megfojtani saját magunkat. Szóval nem tudtam megfejtani a dolgot. Pedig még a neten is rákerestem a „madarak a tetőn” kifejezésre, de nem találtam semmit; illetve egyszer vissza is mentem a plázához direkt ezért, és letelepedtem egy padra a bejárat előtt, hátha egy madár épp akkor zuhan alá, és megoldódik a rejtély. De nem volt szerencsém. Azóta sem.

És ahogy most ott ültem annak a csupa ablak irodaháznak az egyik tárgyalójában, akaratlanul is ez a madaras dolog jutott az eszembe.

A HR-es hölgy persze biztosan nem erre gondolt, amikor az interjú végén azt tudakolta, van-e esetleg bármilyen kérdésem. Láttam az arcán, hogy ezzel elástam magam, de úgysem akartam igazán ezt az állást. Valójában teljesen jól megvagyok szabadúszóként, csak a pszichológusom mondta, hogy nem ártana többet közösségbe járnom, szóval ezért jelentkeztem. De igazából én szeretek otthonról dolgozni. Annyi mindent meg tud így figyelni az ember. Egy időben például azt hittem, hogy a szomszédom meghalt. Vagyis a szembeszomszédom; mert amikor keddenként és szombatonként héttől nyolcig a hálószobában jógáztam, feltűnt, hogy mindig ég nála a villany. Először persze azt hittem, ő is ugyanakkor van otthon, mint én, esetleg ő sem nagyon szeret eljárni sehova. Ám aztán egyszer hajnalig fent voltam, és feltűnt, hogy még mindig nem kapcsolta le. Ébren akartam maradni egészen reggelig, vagy amíg kell, csak hogy megbizonyosodhassak róla, minden rendben vele; pusztán éjjeli bagoly, nem pedig hulla, de végül aztán leragadt a szemem, mielőtt fény derülhetett volna a titokra. Másnap pedig nappali fénynél ebből a távolságból nem tudtam megállapítani, még mindig ég-e nála a villany. Szóval onnantól kezdve állandóan az ő ablakát figyeltem. Egyszer még ki is kalkuláltam, hányas számú lakásban lakik, majd átmentem, és felcsengettem, de senki sem szólt bele a kaputelefonba. Akkor mondjuk komolyan elkezdtem aggódni, és már azon voltam, hogy értesítem a rendőrséget. Vagy legalábbis rákeresek a neten, hogyan deríthetjük ki, hogy tényleg meghalt-e a szomszédunk. Szerintem a HR-es nő még jól is járt, hogy nem ezt kérdeztem meg tőle. Szóval, egyszer már a kezemben is volt a telefon, és kezdtem bepötyögni a százhetet, amikor a szemben lévő házban hirtelen lekapcsolódott az a bizonyos villany. Mondjuk, nem vagyok meggyőződve róla, hogy nem az izzó égett ki a maratoni használat után, de inkább gyorsan kinyomtam a hívást. Ha esetleg tényleg meghalt, idővel csak felfedezi valaki, remélhe-

tőleg még a bűz előtt. Mindig is rettegtem attól, hogy így halok meg: hogy ott fekszem, és hónapokig nem talál rám senki. Amikor ezt a sztorit elmeséltem a pszichológusomnak, erre is csak azt mondta, hogy többet kellene eljárnom a barátaimmal, esetleg keresnem egy új hobbit, hogy ne legyek annyit egyedül.

Én pedig tényleg szeretnék együttműködő lenni, így egyszer el is kezdtem járni egy ilyen jobb agyféltekés rajztanfolyamra, de a második alkalom után rájöttem, hogy egyáltalán nem érdekel. Aztán még a szusikészítéssel, a rúdtáncsal és a karatéval is megpróbálkoztam, de mindegyiket otthagytam. A pszichológusom szerint kitartóbbnak kellene lennem. Nem lenne szabad azt várnom, hogy mindenhez azonnal kedvem lesz; egyszerűen el kell kezdeni, és addig csinálni, amíg meg nem tetszik. Lehet, hogy igaza van. Csak valahogy mostanában nem szívesen hagyom el a házat. Amikor átmentem a szembeszomszédhoz felcsöngetni, vagy most erre az állásinterjúra, az is elég nehéz volt. Nem mint ha rettegnék a tágas terektől, vagy ilyesmi. Nincs semmilyen főbiám. Még a pókoktól vagy a repüléstől sem félek. Sőt, egyesek szerint még csak nem is vagyok elég óvatos; csomószor átszaladok a piroson, hogy elérjem a villamost, és hasonlók. Csak, ugye, amikor Gábor meghalt, épp ott esett össze a ház előtt, ahogy moziba indultunk volna azon a péntek estén, hogy megnézzünk valami vígjátékot, amelyet a húga ajánlott. És azóta valahogy állandóan ez jut az eszembe arról a kétszer egyméteres betonsávról, akárhányszor csak behúdom magam mögött a kaput, majd visszafordulva lelépek a járdára.

A pszichológusom szerint ez eleinte normális, de mivel már majdnem két év is eltelt azóta, ideje lenne továbblépnem, ismerkednem meg ilyesmi. Végül is van benne valami, szóval a múltkor bele is egyeztem, hogy az egyik barátnőm szervezzen nekem egy vakrandit, de aztán meggondoltam magam, és mégsem mentem el. Inkább beiratkoztam egy autóvezetői tanfolyamra, így most ott ülök minden csütörtök este. Igazából nem is akarom letenni a jogsit; nincs is rá szükségem, mivel nem járok sehova, csak az elsősegély miatt. Mert arra gondoltam, ha legközelebb megint

lesz férjem, és ő is a házunk előtt kap majd szívrohamot, és profi módon fog menni az újraélesztés, akkor az az ügy talán jobban végződik. A pszichológusom örült neki, hogy végre eljárak valahova, bár az okokkal nem volt elégedett. Szerinte egyáltalán nem valószínű, hogy mindez bekövetkezik majd. Nem tudom, van-e arra valami statisztika, hogy a második férjünk mekkora eséllyel hal meg ugyanúgy, mint az első. A neten már rákerestem, de nem találtam semmit. Szerintem a HR-es nő még jól is járt, hogy nem ezt kérdeztem meg tőle.

MUNKÁCSY MIHÁLY (1844–1900) festménye
(Forrás: wikimedia.org)